

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Jardí de la Reina, 19
Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA
Un Trimestre, UNA Pesseta
Un número solt, CINC cts.

Cartes a un obrer

II Vergonyall

Mai mos haguérem pensat haver-mos de avergonyir davant un troç de paper! Pero avui, fletgit-ne un, hem sentit una calrada, i sense mirall a davant hem vist com la nostra cara se tornava com la grana.

Sabeu que deia quest paper?

Sabeu quines noves donava de noltros?

Amb la cruesa d'una estadística, que no mes mira els números, mos col·loca en el lloc que mos pertany al mig de la estat espanyol, i a fé, qu'havent-ho mirat una mica, no hi ha perquè estar orgullosos de la nostra sabiduria.

Diu que dels 326.023 habitants que hi ha a les Balears, n'hi ha 220.513 que no saben lletgir. No vos avergonyiu com noltros? Diu que a la nostra ciutat, tan *culta*, tan *il·lustrada*, hi ha 52 persones de cada 100 que no saben lletgir! Això es, que dels 67.544 habitants, 35.607, no saben lletgir. Diu en fi, que aquesta negror esta en relació directa amb el número d'escoles, i que així com hi ha províncies, Alava, per exemple, on n'hi ha 34 per cada 10.000 habitants, i que així el seu per cent d'analfabets es de 26 p 100, entre noltros nomès en contenen 13.

I aquesta taca ressalta molt mes quant un fa comparacions amb les altres nacions.

Així a Bèlgica l'analfabetisme es de 25 per cent; lo mateix a França, això contant els nins petits de draps, que sempre son una bona cantitat.

Italia, que a l'any 72 estava per l'estil d'Espanya, ha donat el gran bot. Tenia en aquell temps 67 per cent de gent sense lletres; l'any 11, havia devallat aquest número a 38, pero en canvi les escoles s'havien duplicat.

Amic Obrer: A tú me dirigesc amb aqueixes notes, perque tota aqueixa gent que no sab lletgir ni escriure, es obrera. Dona't i donau-vos compte de lo qu'això suposa. Tan util i tan premiosa com la necesitat del pá, es la de les escoles!

EL SEMBRADOR

Interés i res més

Contesta an el Sembrador

Firmat per un *Sembrador* i a mi dirigit, L'IGNORANCIA passada encapsala el seu article de fons titulat «Amor o Interés». Supòs que aquesta dedicatoria la'm fa el bon amic *Sembrador*, com a president que som de la Societat Protectora Mallorquina dels Animals i Plantes; i com me parla dels meus bons i agraits amics, els arbres, no tenc mes remei que contestar, encara que no sien més que quatre paraules, i copiar qualche cosa de lo que vaig dir fá ja un grapat d'anys, escrit dalt la *Veu de Mallorca*.

Amor o Interés? Interés i res pus, amic *Sembrador*; amb los dits podriem comptar els que estimen els arbres a Mallorca, i aquesta falta de estimació i cuidado dels arbres, ja mos vé desde nins. Les autoritats no se cuiden de fer respetar els arbres ni de fer cumplir el R. D. de 5 de janer de 1915; i sino mirau tots els arbres, vells o joves, que hi ha sembrats i arrelats dins la Ciutat, i reparau que tota la part de soca que està a l'altura de l'home, está feta una llàstima; bonys, claus, escorxa llevada, etc. etc. No en veureu ni un amb la soca llisa i garrida aixís com pertoca. Quant han posat una multa les autoritat per haver destrossat o mort un arbre? Mai.

La nostra Societat, amic *Sembrador*, ha fet i fa tot lo possible perque se fassi la Festa de l'arbre, aixís com està manat. Jo en persona he parlat a distints bal·les, i fins i tot los he dit que la nostra societat ajudaria pecuniariament, dins lo possible, perque se fassi dita festa; però predica fraret, lluny de la vista, lluny del pensament. Mirau lo que jo deia fá tres anys an el Governador Civil de Balears:

«Mallorca es terra de arbres. No'm cansaré de dir-ho: la principal riquesa de Mallorca son els arbres. Sense ells fora una illa pobre, lletja i desconeguda. Quant la reina d'Anglaterra retorná a casa seva, havent estat a Mallorca, deia, amb molta satisfacció: *Una illa molt bella; una illa que pot esser recorreguda d'arbre en arbre.....* Si fos ara, amb tants de pinars i olivars que s'han tallats, tal volta no ho diria que la nostra illa es «molt bella».

En aquell article continuava diguent: «Bé ho som desagraits els mallorquins: no estimam aquests arbres, tan vells els uns, tan fructuosos els altres, tan admirats de tothom..»

Es!, que son la vida del nostre poble, la primera font de riquesa material, els bons amics que mai mos enganen, inspiració perpetua dels artistes, que mos donen doblers i fruits i llenya per ferro-carril, i fusta per fer mobles, cases i vaixells...! Així a Mallorca, precisament, es on l'arbre no es estimat, a on el pagés no mes el vol per cullir-li els fruits. Totduna que un arbre d'ombra es gros, el tomen: cap avall s'ha dit, la qüestió son els doblers!»

Aquesta contesta se fa llarga i ja he escrit mes de quatre paraules; però per acabar, jo suplic al l'amic *Sembrador* que si tengués coneguda amb el secretari del Congrés Nacional Pedagògic d'Educació que s'ha de celebrar al proxím juny, li suplicás que proposàs a la Junta de dit Congrés, la inclusió de la *Festa de l'Arbre*, com un dels números dels programa a fer.

Què vos pareix, amic *Sembrador*? que no podria esser una festa ben garrida? El rei d'Espanya, el de Anglaterra, i supòs que altres reis, han feta la cerimonia de sembrar un arbre davant de mils i mils de persones. No podria fer igual el nostre bat·le de la Ciutat de Mallorca?

A. POL

Postdara.— Enfront de ca'l Governador i davant le societat *Les Mines*, hi ha una filera de plateros que mos recorden la nostra Rambla de fa trenta anys. Idò bé; ara veureu, amic *Sembrador*, si es amor o interés, lo que els guardes municipals tenen pels arbres.

Historic: L'altre dia hi havia un municipal que estava recolzat a una de les soques d'aquets plateros. Amb això surt un homo d'una de les botigues de devers el telégrafo, amb una cadira, martell, clau i lletrero en mà; i s'en va cap dret an el municipal.—Hola Gutierrez; què hi ha de nou? — Ja ho veis mestre Bernat; estám de servici. — S'enfila mestre Bernat damunt la cadira, tàs tàs tàs, i clava un clau ganxo an el pobre arbre i penja el lletrero que deia: *Royal Naval Cruising Club*, amb una fletxa pintada senyalant direcció.— Devalla mestre Bernat de la cadira, ell i municipal donen una mirada de goig an el lletrero per veure si ha quedat bé, se donen les mans, mestre Bernat dona un cigarret anglès an el municipal, i bona nit si't colgues.— Passa (un poc tart) el president de la Protectora dels animals i plantes, veu aquell lletrero penjat a un clau ficat a l'arbre, i diu an el municipal: — Que no veis aquest lletrero a on està penjat?— Si, senyor; que no li agrada?— Que vos agradaria que vos clavassen aquest clau ganxo a la

vostra panxa, aixís com l'han clavat a s'arbre?
— Senyor jo no som cap arbre; me farien mal. — Idò bono; ara meteix anau a dir an aquest homo qu'ha ficat aquest clau, que'l llev d'aquí, i que pos es lletrero allà on vulga, fora a cap arbre, i això ha d'esser ara totduna. — Sortí mestre Bernat, llevaren el lletrero i el penjaren an el fanal de davant l'administració de loteries de ca'n Picornell. — Com aquestes en podria contar moltes. — Què vos pareix bon *Sembrador*, qu'es Amor, Cultura o interés?

CANÇONS

A ca nostra no es enfora,
en voler venir veniu;
les claus del meu cor teniu:
obriu a qualsevol hora.

Si les ones de la mar
an el meu coret ferissen,
jo no puc creure el rendissen
tant com el vostro mirar.

Jo no sé per quin intent
vos m'enviaiu pessigades;
jo vos daria besades:
mirau si som diferent.

Entrau en dins i seureu
amb la nostra companyia:
ara tenir jo voldria
discurs i sabiduria
així com vos mereixeu.

Van contents els segadors
a l'acabar l'escarada,
ells fugen de les calors
i l'amo pren la suada.

O, quina soca tan alta,
quin roser tan espinós!
Rosa, no puc cullir-vos
per una part ni per l'altra.

Enamorada hi he estat
però ja he girada fulla;
no't pensis amor que't vulla,
sapigues que ja he mudat.

L'ESPIGOLERA.

La ciutat del progrés

Al mig de la guerra i quant estavem de plantó davant l'explèndida Constantinoble, un dia vaig anar a una tenda a comprar un troç de *sobrassada*, menja, que un voluntari de la nostra esquadra—mallorquí per mes senyes—m'havia dit qu'era tan i tan saborosa. El me donaren embolicat dins un troç de diari, que estava escrit en *castellà*, però que era fet a Mallorca. I en ell,—jo sabia i sé encara el castellà—vaig veure en lletres grosses, qu'el *progrés* que havia fuit dels paissos, de tanta por a la guerra, s'havia soplujat a la bella terra de Mallorca. Podeu pensar amb quina satisfacció vaig rebre l'orde de fer rumbo cap a Palma, amb el

meu barco de quatre xemeneies, quaranta canons, i demés notes *progressistes* que podeu suposar.

Arribam a Ciutat. Era un dijous demati. La primera nota que trobarem equivocada va esser la del cel. El cel mallorquí—diu la gran guia dels bons *touristes*, el Baedequer,—es blau intens; i el trobarem gris i plujós com el que tan coneixem a la nostra gran ciutat de *London*. Però, com que lo que mos preocupava era la *ciencia* i la *sabiduria* que dins aqueixa ciutat tenien hostatge, encara la nostra àncora no havia aferrat, i el fum de les nostres salves, no s'havia perdut, quant me present al meu jefe,—jo no som més que capitá de canó—a demanar-li que per bé de la nostra terra, me deixàs anar a veure si podria trobar aqueixa senyoreta poruga de la *sapiencia*, i li podria fer la *rosca*, i als dies que scriem per aquí, veure si conseguiria conquistar-la amb el *meu garbo* i el més bell dels meus vestits vermells...

Conseguida la llicència com podeu suposar i sense por a les ones, ja li he envelat cap an el port. Desembarcat, mir els *quatre punts*, i orientat faig rumbo a una *bella casa* d'un estil molt raro que me mostrava la seva façana, d'uns colors i una reixa molt particular. Quant hi arribí, me sorprengué tant, que segur de que la Molt Real Academia de Descubriments Artísticos—això dit en anglès—me donaria el mes gran premi del any, sense por a vent ni aigua—de què ha de tenir por un capitá de canó de fragata iuglesa en aquests temps!—vaig treure la meva carpeta, un metro, i una partida de regles i colors que duia dins la butxaca esquerra del meu guarda-pits, i vaig treure una copia, que pintada, a l'*aguada*, com podeu suposar,—pluvia aigua de canal—a l'hora d'ara està en camí de *London*.

La meva atenció fou tan pura, que no m'havia donat compte del fanc, dels bassióts, i dels clots a on havia posats els peus més de dues dotzenes de vegades, i així, quant vaig arribar a ca'l meu cònsul, anava fet una porqueria.

Me vaig arreglar, vaig prendre una dutxa, i amb un vestit nou que vaig treure de les meves maletes,—al desembarcar sempre duc una dotzena i mitja de trajos amb jo—i me vaig disposar per la gran conquesta que per bé de la gran Inglaterra m'havia proposat.

* * *

Però això se fa llarc. I per altre part no m'he presentat. El meu càrrec ja el sabeu: capitá de canó de fragata. El meu retrato personal es bo de fer: dues canes de cames, mitja de peu, una de braços, i dues de cos, mitja de coll, i un pam de cap. Les mans com a fenyedors—de tant de manetjar projectils.—Els cabells d'estopa, vermells com moc d'endiòt, i nàs de prebot. Vos sembla que amb aqueixa figura faré la conquesta?

Ah! Tenc 23.500 duros i 3 pessetes de renda, i guany 8 duros cada dia. Aviat seré comandant de fragata amb 16 duros diaris. I tenc una caseta a la *City*.

UN CAPITÁ DE CANÓ
de fragata inglesa

Escomesa

Al meu amic benivoludíssim
N'Antoni Mora i Rosselló.

Tal com un raig de sol plaent
al mitx d'espessa nuvolada,
avui me sembla t'abraçada
dins mon cor foll de turment.

Com el llumet que en la foscor
mos mostra, a lluny, una cabana,
m'apar avui ta mà galana
que estreny la meva ab germanor:

Dins un daler sens mida, el vol,
crudel desti'm guiava, ab furia,
i avui al fons de la boscuria
jo sent ta veu de rossinyol:
ta veu du aromes d'esperança
i el cor batega ab alegrança.

Era un bell somni de ma vida:
jo desitjava ta amistat:
el somni es ja realitat
i avui ens bressa sa florida.

Reb doncs, amic, eixa escomesa
que t'ofereix l'humil cantor,
com a garlanda tota amor,
com una prova de franquesa.

Es un retil d'un pobre aucell
de vol senzill, com de valzia,
sols du l'encant i poesia
que'm dones tu, l'amic novell....
Accepta doncs, eixa escomesa
com una prova de franquesa.

I Deu te pac la llum xalesta
ab la que vests mon cor de festa!

BUSCARET DE LA PLANA.

Febrer de 1920.

LES MODES

Ai! no puc pus! Volia callar, però no he pogut, ni n'he sabut.

No vos heu fitsat en tots els ormetjos que ara duen les nostres elegants?

— Que m'en deis d'aquest *jesseis* (samarreta, segons els nostres avis) color de ferratje? Jo just tem, quant los veig, que no trobin un ase i s'hi abordi creguent trobar-se davant un prat de gemada erba.

Fa molt *chic*, molt *dernier crit* diuen elles; però encara qu'elles ho diguin, jo no puc manco de pensar que es bastant ridicol anar vestits a l'estil dels *papagayos*.

Ja veig que hi hà qualqu'una de les moltes llegidores, qu'arrufa les celles; però que voleu, amigues?, també mos critiquen an els homos. Just es, idò, que vos critiquin un poc. No vos enfadeu; que en enfadant-se torneu lletjos i vells, i allavors, encara hi perdrien. Vos aconsell qu'heu prengueu en paciència.

En els segles pretèrits qui ja son passats a l'història, en temps de la reina de France Maria-Antonieta, per exemple, les elegants havien de menester catorze o setze hores per vestir-se, empolvar-se, posar-se la perruca i demés.

Avui hem adelantat bastant: el posar-se el vestit es cosa molt fàcil, no's necessita cap hora ni cap deu minuts, costa lo mateix que posar-se una camisa, se pasa una mà, allavors l'altre a dins cada mànega, es passa el cap, i, ja està!

Ara, perque tengui una mica de gracia es necessari un cinturó; però per això no hi ha que rompre-s'hi molt el cap; tot serveix: la cordeta de la baldufa del germà, pot fer perfectament aquest servici; o si voleu el primer portier que mos vengui a mà; i així encara resultarà més elegant, perque el cordó aquest te borles, i les borles les demana el darrer decret de S. M.: *La Moda*.

Si han estalviat temp vestint-se, les damiseles, no han estalviat el que's passaven devant el mirall, perque es una cosa molt difícil col·locar-se aquests flocs de cabells an els polsos: el més petit moviment els desbarata, el més lleu oratjol els fa anar com si fossin garbes de blat de les indies.....

I que direm del posar-se el capell, aficat fins a mig nas?

Té moltes ventatges i molts de defectes; però això junt amb la gran moda dels abrics, heu deixaré per un altre dia a fi de no esser tan pesat.

PERE VENTAFOC

LA CANÇÓ DEL ROSSINYOL

Un vespre vaig sonmiar
Qu'estava dins un boscatge
I en l'espessor del ramatge
Sentia'ls aucells cantar...

Ja era prop la matinada
Mes no's veia encara clar
I en mig del bosc, sens parar
Refilava l'aucellada...

Prop de mi demunt la cima
D'una alzina un rossinyol,
Pobret! Cantava totsol...
Una cançó fora rima!

Cantava... Sa melodia.
Era tan dolça, tan trista,
Qu'a poc-poc la meua vista
Amb lo plor s'enterbolia...

Recolzat demunt la molsa
M'escoltava son cantar...
No sé'l temps que hi vaig passar...
Sa cançó n'era tan dolça!

Ja era dematinada,
Ja s'hi veia clar, ben clar!
Ja no sentia cantar
En mig del bosc l'aucellada...

I mentres sortia'l sol
En el portal l'orfaneta
Brodant cantava soleta...
La cançó del rossinyol!

M. LÓPEZ LLULL

Llucmajor, 1916.

LA TARONJA

Els marinos anglesos han resultat esser uns grans aficionats a la taronja. Els anglesos son molt vius i intel·ligents; no hi tenc cap dubte! Perque ben mirat no tenen mal gust fent gran consumació de la saborosa fruita (amb molta d'alegría dels venedors.)

Jo crec que la taronja es un dels fruits millors i mes bells. Hermós i poètic es un taronger carregat de flors; però es mes hermos encara, quant s'ha feta la transformació natural, quant les flors han tornades fruits, quant está plé de taronjes.

Peguem una ullada als nostres pobles principals i veurém la bella Sóller, la gentil vall, que gran part de la seua importancia artistica i comercial la deu, sens cap dubte, al gran nombre de tarongers que poblen els seus horts i jardins, omplint-la de bellesa i d'exquisida olor a l'ambient.

No vull fer l'istoria de la taronja. Ni vull sebre si las mos dugueren els moros o altres. No més puc dir que la taronja es un fruit aristocràtic i qu'estava a las taules dels prínceps i magnats, i que segons la tradició, el rey en Jaume n'era molt afectat.

La taronja es el gran fruit! Además de les bones qualitats enumerades, té la bona condició d'esser molt bona per l'estómac i ajuda a fer una bona digestió.

Oh! taronja; jo t'admir, perque ets dolça, bella i útil: tens les condicions que deia el gran Horaci «*Utile et dulcis*».

M'ha inspirat, aquestes quatre retxes, una taronja qu'he menjat avui, després d'haver dinat, qu'era molt vermella i molt dolça, amb un suquet que feia

RUPIT

Ciutat de Mallorca-26-11-1919.

BON EXAMEN

Després de lluit examen,
per últim el tribunal,
diu, fent la darrera prova
al expert examinant:

—«Que elegesqui i que relati,
a la seva llibertat,
quelcom del homo, que sia
cosa d'ell trascendental.»

I sense pausa, l'alumne
intelligent, apesar
de lo difícil del tema,
aixís resposta doná:

—«En realitat son moltes
les coses trascendentals
del homo; mes ma torpesa
poques ne sabrá explicar.

«A sabre: Per més que sia,
l'homo, el rei del animal,
en proves, en fets i en obres
es tan poc com son vasall.

«Amb sa rica inteligencia,
l'homo, el progrés cerca en vá

ja que com més adelanta,
se troba més atrassat.

L'egoisme i la cobdicia
dominen son ideal
i originen i sòls donen
al homo sos propis mals!»

La Junta examinadora,
fent-se càrrec del relat,
a més de romandre muda,
se quedá amb un pam de nas.

MIQUEL CARBONELL

Esquits i espíres

La companyia de ferro-carrils, que tenim
la desgracia d'haver de patir—deu esser ger-
mana bessona de la ex-Isteña.

Fan lo que los dona la real gana; arriben
el correu a l'hora que volen, si no s'aturen a
mitjan camí per alguna averia.

No fos serviria d'escarament lo que ha pas-
sat amb els vapors? o esperen tenir el mateix
final?

Farmacies de torn per diumenge dia 29
de Febrer.

A la plaça d'en Coll i al cap damunt del
carrer de S. Miguel.

Però es possible que això succeeasca en
ple sigle XX? Ja ho deia molt bé l'*Almudai-
na*: «per beure o jugar a cafès i tavernes,
fins a les dues de la nit; ara per necessari a
un malalt, no hi ha qu'anar acercar res més
tard de les nou.» I viva el *pogrés!*

Alerta: *pogrés* i no *progrés*. Enteneu?

Ja que el nostro *Mayor ancalde* va
esser tan atent que a la primera indicació fe-
ta amb motiu de la venguda dels inglesos es
varen netejar alguns carrers de Ciutat; si li
demanavem que no ho deixàs de la mà an
això, ara que ho ha envestit, com també es
cuidàs un poquet de tanta pobrea imper-
tinent?

No hi ha tabac me deis? Com es que tot-
hom fuma?

Lo millor seria que els estanquers arribas-
sen fins a l'esquadra inglesa a veure si los
n'arrambarien un poc, tan mateix l'artenda-
taria no s'enfadaría, si ella no en té.

Trenta-dos marinos *xerumbos* verem can-
tar diumenge al capvespre, desde el passeig
de la Riba fins el Teatre Líric. Aquests sí
que poden dir que la mar no los maretja, i
si van a terra llavors es quant comensen a
perdre el mon de vista.

Berbes

—Quina llengua li agrada més?—pregun-
taren a un senyor golafre, i aquest contestá
tot rebent:

—La de vedella.

RAT PENAT.

Aquesta setmana en Llampayes ha estat
de gaita.

L'altre dia entrà a una botiga de per devers Cort.

—Que tenen *metros* per midar?

—Sí, senyor.

—Idò m'en treguen alguns.

—Aqui los té...

—Quina llástima... No me servexen... Jo los voldria en poc més llarcs.

UEP!

Trenca-closquers: Tot lo que siga cosa de la *Trenca-closquera*, deu haver d'anar dirigit a n'en Joanet de sa Gerra; d'aqueixa manera evitau molta feina inutil. Entes?... Veam idò si'm fareu qualque desbarat...

TRENCA-CLOSQUES

PROBLEMA

¿Cuantes pàgines té un llibre, si per enumerarles se son empleats 12.325 números?

X.

GEROGLIFIC

4 3
FEMUR

ANTONI GROS.

FUITA DE VOCALS

S.n.s. t.b.c.p.r.f.m.r

.n h.m. b. p.t p.ss r

.mp.r. s.n.s. f.r.n.

t.t .st.m.c.s'.rr..n.

PORQUERET DE LA PELLIÇA.

*

ENDEVINAIA

Vert en el camp
negre en la plassa
i vermeiet en casa.

POLO.

*

SEMBLANCES

1. En que s'assembla un torero a una criada?
2. I ses lletres de canvi ab els tranvies?

PORQUERET DE LA PELLIÇA.

Fins dijous qui ve, si Deu ho vol.

—*—*—*

Solucions del numero passat:

Al geroglific: Aguantà com un negre.

A la xarada comprimida: Sebastia.

Al ambidextre: Mare, eram.

A la fuita de consonants:

Mès que no estim ma mare

r'estim a tu bella nina

i tu no m'estimes tant

com ma mare a mi m'estima.

A les endevinaies: 1. El lacre. — 2. El mes de febrer perque té sols vint i nou dies. —

3. Perque en s'hivern li tanquen ses portes.

—4. El llamp.

A la xarada: Pescador.

Endevinaires: Galcerán de Castell-Mora, Xim-Xim, Els tres germans, Pere Ventafoc.

El meu CONCURS

A derrera hora reb la solució del Visconte de Morceau.

Dilluns passat, a les sis i mitja, varem fer el sorteig sortint premiat en Xim-Xim, qui pot passar a recullir la *mitja dotzena de puros* i... bon profit li fassen.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Un tort.—Rebut lo vostro. Espera el torn. Gracies.

Porqueret de la Pelliça.—Lo mateix vos dic. Gracies estimat. Si seguui aixis, vos podem donar prest el títol de *Ignorant de Merit*... Estic molt content.

JOANET DE SA GERRA.

UEI!

La semana qui vé ferem un altre concurs se sorteigirà una dotzena de puros!... Ala idò, ja poreu començar a llevar-vos ses busques dels ulls...

Tip. de S. Pizá

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUINT, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Broesa, 2
Dibuixos, pintura i brocats a la mateixa casa.

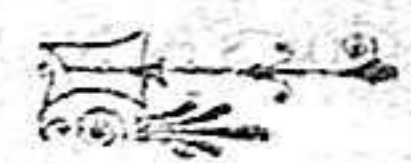
Perfumeria ROYAL
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers.
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon p. eu.

Argenteria REY
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i plati
Orfebreria relligiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parar casa, per tot lo que s'es mester de taula, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON. 88
Casa ben proveida de tot i a preus que vos satisfaran.—Anau hi, que no vos ne p: nedireu.

AUTOS I CAMIONS

Automovils **Apperson**: 8 cilindres 34 | 60 H.P.; Elegantíssim i cómodo: Una verdadera meravella mecànica: Consum garantiat: 22 litres per cada 100 Kms.

Camions **Vichita**: Una gran revolució an el transport. Adoptat pel Govern Nord-Americà; Rapidesa i gran economia.

De 1 a 6 tonelades de carega util i amb carroceries a conveniencia del comprador.

Tant els cotxes com els camions se venen completament equipats i a preus que no admeten competencia.

Per informes dirigir-se:

Sto. Domingo 12-1er-1.^a Ciutat de Mallorca.